

THREE COOL CATS

Els THREE COOL CATS és una banda internacional (Catalunya, Estats Units i Rússia), creada amb el desig d'acostar el Jazz dels anys 20, 30 i 40 a tothom.

Des del Jazz de Nova Orleans fins als primers Rock' n' rolls, passant per tota l'Era del Swing.

Els seus concerts són molt animats i conviden al públic a participar de manera activa!

Intèrprets:

Juli Aymí, clarinet, saxo, percussió i veu

Doc Scanlon, contrabaix i veu

Mikha Violin, guitarra, banjo i veu

LA UNIVERSALITZACIÓ DEL JAZZ

En el món occidental, bàsicament a Nord-Amèrica i immediatament a Europa, es va començar a tenir notícia de l'existència d'aquesta nova música just després de la 1ª Guerra Mundial. Als Estats Units aquesta música va ser rebutjada, per uns, per motius racistes i de respectabilitat, i acceptada, per uns altres, per l'exòtica i excitant novetat que suposava. En els feliços anys '20, amb la moda del Charleston, el jazz va penetrar entre les classes mitjanes i populars. A Europa, passades les primeres reaccions d'escàndol, les mentalitats més obertes van acceptar el jazz com un element més dins dels corrents artístics avantguardistes que van proliferar entre les dues grans guerres. Al llarg dels anys '20 i '30 el jazz, acompanyant els moviments colonials europeus, va arribar a l'Àfrica (del Marroc fins a Egipte), a l'Àsia (Hong Kong, Shanghai, etc.) i a Austràlia. Superats els anys de la 2ª Guerra Mundial, el jazz va seguir escampant-se per tot el planeta, fins i tot en el Japó massacrada i humiliat pels Estats Units, es va anar congrint una sòlida i activa afició per la música de jazz. En les dècades següents, anys '50 i '60, ja es pot afirmar que aquest gènere musical creat pels negres nord-americans, havia conquerit el món sencer i les grans figures del jazz efectuaven triomfals gires per tot el planeta. Darrera la fascinació per aquesta música, ja des dels primers anys del seu descobriment per les noves societats que l'acollien, van començar a aparèixer músics i orquestres que es van apuntar a la llista creixent de practicants d'aquest nou gènere i, amb el fenomen de la globalització, no hi ha un racó del món on no es trobin músics de totes les races i cultures qualificats com a músics de jazz. És, doncs, indiscutible que el jazz s'ha universalitzat. Ara bé, cal fer algunes distincions i precisions. La universalització del jazz ha suposat l'aparició de dues actituds diverses que s'han anat desenvolupant a través de corrents cada vegada més divergents. La primera actitud és la dels músics d'arreu del món, que reconeixent la paternitat del poble negre nord-americà en la creació del jazz, per interpretar-lo, intenten assimilar el llenguatge musical del seus creadors. L'altra actitud, apareguda posteriorment, és la d'aquells intèrprets que, prescindint del llenguatge musical bàsic dels afroamericans, han aprofitat simplement els seus mecanismes de llibertat interpretativa per crear noves tendències musicals, moltes de les quals es basen en músiques d'altres cultures o ètnies, vinguin d'on vinguin: és el que se'n diu jazz fusion que no té res veure amb el jazz tal com el van engendrar els seus creadors. Seria, per tant, necessari, per respecte a aquests i per saber de què estem parlant, establir noves definicions i nomenclatures ajustades a la realitat. Universalització sí, però, amb respecte i claredat.

Ricard Gili, Fundació Catalana Jazz Clàssic